

Drakenmagie

De kronieken van de Verenigde Graafschappen, deel 2

Coverafbeelding: from Pixabay

ISBN: 9789403777856

© Gaspaard Dhooghe

<https://gasparddhooghe.jouwweb.be/>

Eerder verschenen:

Deel 1: Drakentemmer bij Uitgeverij Boekscout

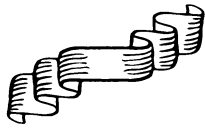
Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, microfilm, fotokopie, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

GASPARD DHOOGHE

DRAKEN

MAGIE

De kronieken van de Verenigde Graafschappen, deel 2

Deze kaart werd gemaakt met behulp van rollforfantasy.com

1.IDA

De man liep over het strand langs de waterlijn. Er was iets vreemd aan de manier waarop hij zich bewoog. Ida hield haar handen boven haar ogen om ze te beschermen tegen de zon. Het was nog vroeg op het jaar, maar toch brandde de zon reeds aan de hemel. Zelfs in de schaduw was het al behoorlijk warm. Gelukkig woei er een zwoele bries van over het water. Hier op de Archipel werd het nooit echt koud, zelfs niet in het midden van de winter. Aan de overkant van het water, verder naar het zuiden, lag het Lege Continent. Die benaming was nu meer dan ooit toepasselijk. Sinds de eerste verhalen van de monsters waren opgedoken op het einde van de winter, waren de weinige bewoners van de noordkust daar weggetrokken. Na de verwoesting van Hellegat, de enige havenstad en het meest noordelijke punt van het Lege Continent, bleef er zo goed als niemand over. Degenen die de aanval van de monsters overleefd hadden, waren gevlucht. Velen waren tijdens de overtocht naar de Archipel omgekomen, als gevolg van verschrikkelijke brandwonden, of door schipbreuk, of door beide. De weinigen die de Archipel bereikt hadden, vertelden schrikwekkende verhalen. Ida had ernaar geluisterd terwijl ze samen met andere dorpelingen 's avonds rond een kampvuur van wrakhout op het strand zat. Velen waren bang dat de monsters de zee zouden oversteken en naar de Archipel zouden komen. Het was niet ondenkbaar. Niemand wist hoe ver die beesten konden vliegen. Anderen voerden aan dat de wezens de vluchtende scheepjes niet achtervolgd hadden, en leidden daaruit af dat ze bang waren voor water. Toch hadden velen het zekere voor het onzekere genomen en waren vertrokken, naar de noordkusten van de Archipel, en verder, naar de Warme Landen. Ida was gebleven. Ze had hier haar leven opgebouwd, in haar hutje aan het strand. Ze had een geit en een klein groentetuintje waar ze tomaten en eierplanten kweekte. Er stond zelfs een oude olijfboom die voor schaduw zorgde. De boom was misschien wel duizend jaar oud en er waren tien

mensen nodig om de stam volledig te omarmen. Ze had ook een kleine sloep, waarmee ze de zee op ging om te vissen. Ze wilde dat alles niet achterlaten. Met haar ogen bleef ze de vreemde man volgen die steeds dichterbij kwam. Hij zwaaide met zijn armen, keek van links naar rechts, en soms naar boven, naar de lucht, waar niets te zien was. Ze kende hem niet, het was niet iemand van het dorp, daar was ze zeker van. Hij was nu dicht genoeg om zijn gelaatsuitdrukking te kunnen zien. Hij zag er bang en verward uit. Zijn korte haar stond overeind door de wind en hij had een verwilderde blik in zijn ogen. Hij leek voortdurend iets onverstaanbaar te mompelen. Ida stond op. Zij was een praktische vrouw. Het was duidelijk dat deze man hulp nodig had. Zij vulde een kan met water bij de gietijzeren pomp naast haar hutje en liep ermee naar de vloedlijn. Zodra de man haar ontwaarde bleef hij staan. Hij droeg een lang katoenen hemd zonder mouwen. Zijn armen waren rood verbrand door de zon en zijn lippen waren gebarsten.

“Waar zijn ze, zijn ze weg? Zijn ze weg?” herhaalde hij telkens weer. Ida liep op hem toe. Hij verzette zich niet toen ze de kan aan zijn gebarsten lippen zette en ze slaagde erin hem wat te laten drinken. Na de eerste slokken nam hij de kan uit haar handen en dronk gulzig. Ze waagde het een arm om zijn schouder te leggen.

“Kom mee in de schaduw.” De man liet zich gewillig meevoeren. Ze gingen zitten in de schaduw van de eeuwenoude olijfboom.

“Ze zijn toch weg hé, ze komen toch niet terug?”

Ida haalde haar schouders op. “Er is hier niemand, behalve de geit en ik.” Haar stem leek hem te kalmeren.

“Ze waren in mijn hoofd, maar nu zijn ze weg.”

Die man is gek, dacht Ida. Maar toch was haar nieuwsgierigheid gewekt.

“Wie zat er in jouw hoofd?”

De man keek haar aan. Het kostte hem blijkbaar moeite om zijn ogen te focussen en haar gezicht scherp te stellen. Na enkele ogenblikken sloot hij zijn ogen.

“De Draken,” fluisterde hij met een hese stem. Hij opende zijn ogen opnieuw en keek haar nu recht aan. “Een zee van Draken, zover je kan kijken!”

“Heb je over de Draken gedroomd? Heb je ze gezien?”

“Nee, nee, het was geen droom. Ze kwamen mijn gedachten binnen, ik dacht dat ze mij gingen doden! Ik zag mijn hele leven in een flits aan mij voorbijgaan. Ze zeggen toch dat zoiets je overkomt als je doodgaat?” Hij keek Ida met grote ogen aan.

“Maar je hebt ze niet echt gezien?” drong Ida aan.

De man sloot zijn ogen en knikte.

“Heel even maar. Toen werd alles zwart. Ik werd wakker op het strand.”

Met een schok ging hij rechtop zitten “Waar is mijn schip?”

Aha, een schipbreukeling, dat verklaart veel, dacht Ida. Hardop zei ze: “Ik heb geen schip gezien. Waar was je toen dit gebeurde?”

De man fronste zijn wenkbrauwen. Het kostte hem blijkbaar moeite het zich te herinneren. “Ik ben kort na zonsondergang vertrokken uit de haven van Mirak. Ik zette koers naar het westen om de kaap te rond en naar het noorden te varen.”

Ida schudde ontkennend haar hoofd.

“Dat kan niet. Mirak ligt vlak bij het westelijke uiteinde van de Archipel. Je bevindt je hier in het zuidoosten, Pollop is het dichtstbijzijnde dorp. Je kan nooit zover zijn afgedreven. Bovendien is dat tegen de stroming in. Het kan gewoon niet.”

De man keek haar verbijsterd aan. “Welke dag is het vandaag?”

Daar kon Ida op antwoorden Ze hield nauwkeurig de kalender bij om de getijden te kunnen bepalen. Dat had ze van haar vader geleerd.

“Het is de tiende dag van de eerste maan na de lente-equinox. “

De man staarde haar aan zonder haar echt te zien. Het leek alsof hij in zijn hoofd berekeningen maakte. Ida stelde zich voor dat ze zijn hersenen kon zien werken. Uiteindelijk schudde hij ongelovig zijn hoofd.

“Dan ben ik vier dagen geleden uitgevaren!”

Ida wist niet wat ze hiervan moest denken, mogelijk had de man zich misrekend. Haar praktische aard nam echter de bovenhand.

“Dan zal je wel uitgehongerd zijn,” besloot ze.

Ze ging haar hutje binnen en kwam terug met een kan geitenmelk, gedroogde vissen en een kom olijven.

Zodra de man begon te eten merkte hij dat hij inderdaad uitgehongerd was.

“Was je alleen of was er nog iemand op die boot?” vroeg Ida terwijl de man zat te eten.

De ander knikte terwijl hij op de vis kauwde. “Mijn schoonbroer Mark, we varen altijd samen uit.” Hij veegde zijn hand af aan zijn hemd en stak het uit naar Ida. “Mijn naam is André.”

Ida schudde hem de hand en noemde haar naam. Zijn hand voelde droog en eeltig aan, zijn handdruk was stevig.

“Is het een vissersboot?” informeerde ze.

André spuwde de pit van een olijf uit. “Nee, koopvaardij, het is een éénmaster. We vervoeren alles wat niet te groot en te zwaar is, zoals specerijen, of olijven.” Hij hield een olijf tussen duim en wijsvinger omhoog en stak die vervolgens in zijn mond.

Ida knikte. “Ik zal je de weg wijzen naar het dorp. Daar zal je wel een voerman vinden die je kan meenemen naar Mirak. Het is een lange reis, neem de rest van de vis en de olijven maar mee voor onderweg. Ik hoop dat je jouw schip en je schoonbroer terugvindt.”

André aarzelde, hij begreep dat de vrouw van hem af wilde. Hij had de grens van haar gastvrijheid bereikt en hij wilde zich niet opdringen. Ze geloofde waarschijnlijk geen woord van wat hij verteld had. Niettemin had ze hem geholpen en te eten gegeven. Anderzijds voelde hij zich nauwelijks sterk genoeg om alleen op pad te gaan. Hij voelde zich duizelig en zijn hoofd tolde. Met enige moeite slaagde hij erin overeind te komen. Een beetje stijfjes bedankte hij Ida en vertrok in de richting die ze hem aanwees. De enige weg die langs haar hutje liep voerde recht naar het dorp. Van daaraf zou hij het verder moeten zien te redden.

2. SPIONNEN

Esmeralda haastte zich naar huis. Zij had nooit gebruik gemaakt van de vertrekken die de Magiërs in het paleis toegewezen kregen. Zij had een eigen huis in een van de betere wijken van de stad. Ze woonde hier het hele jaar door en ze ging maar zelden terug naar Moland. Die bezoeken hield ze altijd kort. Ze had geen aangename herinneringen aan de streek waar ze was opgegroeid, of aan haar jeugdijaren. Als jongste uit een gezin met twee broers, was zij de enige geweest die niet kon wisselen. Haar moeder had steeds gezegd dat het wel zou komen als ze wat ouder was. Daarmee drukte ze haar teleurstelling uit en de ijdele hoop dat het toch nog goed zou komen. Haar vader bekeek haar op een vreemde manier. Hij kon haar observeren als hij dacht dat zij het niet merkte. Maar ze merkte het wel en kreeg er koude rillingen van. Toen ze ouder werd, had ze vernomen dat er een vermoeden was dat zij niet zijn biologische dochter was. Ze begreep nu dat hij haar observeerde om iets te ontdekken dat dit vermoeden bevestigde. Misschien had hij wel gelijk. Het deed er eigenlijk niet toe. Dat was iets tussen hem en haar moeder. Haar broers waren echter het ergst van al. Die lieten haar als een hond op handen en voeten rondkruipen, zogezegd om haar te helpen het talent te ontwikkelen. Dat vond ze zo vernederend dat haar ogen nog vochtig werden als ze eraan terugdacht. Ze knipperde met haar ogen om haar tranen terug te dringen. Ze hield niet van honden. Het feit dat haar ouders en haar broers van gedaante wisselden om op jacht te gaan, vond ze weerzinwekkend. De gedachte dat ze van haar verlangden hetzelfde te doen maakte haar misselijk. Haar interesse ging meer uit naar vogels. Als kind verstopte ze zich vaak op een van haar favoriete plekjes om naar de vogels te kijken en te luisteren. Op een keer, nadat ze lange tijd eenzelfde vogel in de gaten had gehouden die in het gras naar wormen aan het zoeken was, merkte ze iets vreemd op. In plaats van de merel door het gras te zien hoppen, zag ze van dichtbij een worm uit de aarde kruipen. Ze schrok en het beeld

verdween meteen. Ze zat op een laaghangende tak in een boom en de merel vloog op en ging op een andere tak zitten. Terwijl ze haar aandacht op de vogel richtte, verschoof haar gezichtsveld opnieuw. Ineens beseftte ze dat ze door de ogen van de vogel keek! Sindsdien was ze dit talent gaan oefenen, zodat ze het niet alleen kon controleren, maar ook over grotere afstanden kon gebruiken. Na enige tijd slaagde ze er zelfs in om een vogel een bepaalde richting uit te sturen. Het was ideaal om mensen te bespioneren. Naarmate ze haar talent beter beheerste werd ze steeds roekelozener en het was natuurlijk een kwestie van tijd voor ze betrapt werd. Ze was tenslotte nog altijd maar een kind op dat moment. Boris, de vorige Magister van Moland, vond haar op een dag terwijl ze, volledig in trance, onder aan een boom in het gras lag. De vogel die ze op dat moment met haar bewustzijn volgde, vloog over de markt en ze ging volledig op in de flarden van gesprekken die ze van alle kanten opving. De Magiër had haar, zo had hij later verteld, enige tijd geobserveerd en haar toen voorzichtig uit haar trance gehaald. De aard van de trance was hem op dat ogenblik niet bekend, maar het was hem duidelijk dat ze een talent voor magie bezat. Het had hem weinig moeite gekost om haar ouders ervan te overtuigen haar als zijn leerlinge te laten meegaan naar het kasteel van de toenmalige Graaf, de vader van de huidige Gravin. Haar ouders waren blij dat ze van haar verlost waren. Op het kasteel had ze kennis gemaakt met de kauwen van de hofmeester. Deze vogels werden gebruikt om boodschappen uit te wisselen met de Laatste Herberg in het noorden van Moland. Bijna al haar vrije tijd had ze in de volières van het kasteel doorgebracht. Toen ze oud genoeg werd om naar de universiteit in Grootburg te gaan, had de hofmeester haar een paar vogels meegegeven. De afstand van Grootburg naar Moland was veel groter dan de afstand die de vogels gewend waren om te vliegen. Toch slaagde ze erin om de dieren boodschappen te laten overbrengen. Tijdens haar studententijd logeerde ze bij Mathilde, de zus van Boris. Mathilde was een vriendelijke, hartelijke vrouw. Ze had speciaal voor Esmeralda een volièrre in haar achtertuin laten bouwen. Dat waren mooie jaren geweest. Jaren waarin Esmeralda zich geborgen en geaccepteerd had gevoeld. Maar mooie liedjes blijven niet duren. Tijdens een strenge winter was de oude Boris overleden en Esmeralda was als zijn opvolger aangesteld. Ze zat toen in haar laatste jaar

en daarom werd het als vanzelfsprekend beschouwd dat ze, na een kort bezoek aan Moland voor de begrafenis, terugkeerde naar de stad om haar studies af te maken. Voor ze echter als Magister kon beëdigd worden, overleed ook Mathilde. Noch Mathilde, noch haar broer Boris hadden kinderen. In haar testament liet Mathilde haar het huis na, waar ze nu nog steeds woonde. De volière had ze ondertussen uitgebreid, want het aantal vogels was flink toegenomen. Dankzij de vogels kon ze in de stad blijven en de Gravin van Moland veel sneller van nieuws op de hoogte brengen dan de postkoets of een rondtrekkende Speelman dat zou kunnen. Nu zouden de vogels weer van pas komen om informatie te verzamelen. Esmeralda ging de volière binnen en koos haar lievelingskauw uit. Ze streelde het dier zachtjes over de veren en fluisterde hem enkele woorden toe. Toen liet ze de vogel los, die onmiddellijk opvloog. Esmeralda ging haar huis binnen, sloot alle deuren zorgvuldig af met grendels en bezweringen, en ging op haar bed liggen.

Ze sloot haar ogen en zocht met haar bewustzijn naar de kauw. Ze glimlachte, de vogel cirkelde al boven het paleis. Ze stuurde hem in de richting waar ze de vertrekken van de koning vermoedde. Na een beetje zoeken vond ze de juiste ramen. Ze had geluk. Eén van de ramen stond open om de zachte avondbries binnen te laten. De kauw ging op de vensterbank bij het open raam zitten en keek rond. De schrijftafel van de koning stond bij het raam. Daarachter, aan de tegenoverliggende muur stond het koninklijke bed. De koning zelf was niet te zien. Uit een aangrenzende kamer kwamen geluiden van opspattend water. Misschien zat de koning in bad. Des te beter. Op het bureau lag een vel papier, volgeschreven in een keurig handschrift. Het papier vertoonde de kreuken die aangaven dat het opgevouwen geweest was. Esmeralda dwong de vogel naar de brief te blijven kijken, zodat ze de inhoud kon lezen. Gelukkig bezat het dier zeer scherpe ogen.

De brief bleek afkomstig van de vader van de koning.

Beste Karlo,

Sinds jij hier vertrokken bent is de situatie erger geworden. Regelmatig verdwijnen er mensen van de Archipel, om weken later volledig in de war opnieuw op te duiken.

Sommigen vertellen vreemde verhalen, anderen weigeren nog een woord te spreken. Voor zo ver ik heb kunnen nagaan, gebeuren de verdwijningen steeds op schepen die in de wateren tussen de Archipel en het Lege Continent varen. Als gevolg wagen de meeste schippers zich niet ver meer uit de kust. Hoewel deze mannen, want tot nu zijn er geen meldingen van vrouwen, op het eerste zicht niet gewond zijn, zijn zij duidelijk veranderd. Sommigen laten hun vrouw en kinderen in de steek, anderen plegen zelfmoord of beginnen plots een totaal ander leven. Het gerucht doet de ronde dat zij ontvoerd worden door de monsters die het Lege Continent bezetten. Het wordt als de voorbode gezien van een veel grotere ramp. Er zijn natuurlijk ook mensen die het probleem ontkennen en volhouden dat de 'ontvoerden' gewoon wat te veel gedronken hebben. Als mijn theorie klopt, namelijk dat we met Wilde Draken te maken hebben, dan hebben we geen tijd te verliezen. Ik ben van mening dat de Wilde Draken informatie verzamelen om zich voor te bereiden op hun tocht naar het noorden. We moeten dringend een manier vinden om ze onder controle te houden, anders zijn we allemaal ten dode opgeschreven. Het spijt me dat ik je zo onder druk moet zetten, ik weet dat jij er alles aan doet om naar een oplossing te zoeken.

*Jouw liefhebbende vader
Peter.*

Esmeralda liet de vogel los en opende haar ogen. Ze moest deze informatie verwerken. Hoe kon ze dit in haar voordeel gebruiken? Ze had de komst van de koning en het verbod op gebruik van magie gezien als een kans om zich te wreken op de wisselaars. Ze had ervan gedroomd hoe ze zouden worden opgejaagd en uitgeroeid. Dat zij zelf magie bleef gebruiken voor haar eigen gemak en doeleinden, vond ze haar goed recht. Ze gebruikte nooit magie bij anderen, dus niemand had er last van. Maar hier was iets totaal anders aan de gang. Wilde Draken! Als dat waar was! Ze had met haar eigen ogen de Draak op het gazon van het kasteel gezien. Die leek haar nogal tam, met een zadel voor twee personen op haar rug. Het was een vreemd toeval dat juist nu, nu de Draak in de Rode Vallei verschenen was, er ook Draken gezien werden in het Lege Continent, aan de andere kant van de bewoonde wereld. Zoals de meeste Magiërs geloofde Esmeralda niet in toeval, er moest een verband zijn. Langzaam vielen de puzzelstukjes in haar hoofd in elkaar en drong het besef tot haar door.

Natuurlijk! De Wilde Draken kwamen voor de Draak Zoë, de laatste overlevende van de Draken die lang geleden een verbond hadden gesloten met de mens. Zouden ze zich willen wreken voor de Grote Slachting? Dat zou waarschijnlijk het einde van de Verenigde Graafschappen betekenen. Een andere gedachte kwam op in haar hoofd, zou de Partij hiervan op de hoogte zijn, of had deze koning een verborgen agenda? Daar moest ze zien achter te komen. Ze sloot haar ogen en zocht de kauw terug op.

Nu stuurde ze de vogel naar de wijk aan de Veepoort. Volgens de informatie van Camilla moest het hoofdkwartier van de Partij daar ergens zijn. Vanuit de lucht zag ze alleen rijen met dezelfde huisjes met rood pannendak en een klein achtertuintje. In de geest van Camilla had ze een raam met smeedijzeren tralies ervoor gezien en een zware eiken deur die met ijzer beslagen was. Ze overwoog om de vogel lager te laten vliegen, zodat ze de gevels van de huizen kon zien, toen ze plots een glinstering opmerkte. De weerkaatsing van de zon in een stuk glas? Of was het een plas water? Niet ver daarvandaan steeg een dunne rooksluier op. Ze liet de kauw naar beneden duiken om dit van dichterbij te onderzoeken. Uit een pijp die uit grond stak, kwam een dun kringeltje rook, aan de geur te oordelen, was dit afkomstig van een turfvuur. Even verderop was er een glazen koepel laag bij de grond, die de aanwezigheid van een ondergrondse ruimte deed vermoeden. Een hoofdkwartier onder de grond! Dat had Camilla voor haar verborgen gehouden. De koepel was van dik ondoorzichtig glas, daar had ze weinig aan. Maar als de kauw op de rand van de schoorsteen ging zitten, kon ze alles horen wat er beneden gezegd werd.

Er waren twee stemmen, de ene klonk tamelijk jong, de andere duidelijk ouder.

“Wat kwam Camilla hier eigenlijk doen?” vroeg de jongste.

Esmeralda hoorde de oudere man zachtjes lachen.

“Waarom vraag je dat? Je hebt toch alles afgeluisterd.”

Er volgde een korte stilte.

“Laat ik haar nog steeds observeren, of...” Vermoedelijk werd de zin afgemaakt met een gebaar. Esmeralda grinnikte. Dit beloofde interessant te worden

“Blijf haar voorlopig in de gaten houden. Ze heeft iets gezegd dat mij intrigeert. Er zouden geruchten gaan dat er nog een Draak in leven is.”

Er viel even een stilte, toen nam de jongste terug het woord.

“Vandaag is die andere bij haar op bezoek geweest, maar mijn spion kon niets horen of zien. Het was alsof de kamer in een dikke mist gehuld was.”

“Magie!” De oudere stem siste van woede. “Hoeveel van de opgeblazen tovenaars moet ik nog op de brandstapel gooien voor ze hun verstand gebruiken? Is onze spion dat mens gevolgd?”

“Ja, hij heeft postgevat bij haar huis. Maar daar is het hetzelfde liedje. Het hele huis lijkt gevuld te zijn met mist.”

Esmeralda schrok en ging met een ruk rechtop zitten. Ze waren hier en hielden haar in de gaten! Het feit dat de spion van de Partij de zogenaamde mist opmerkte, betekende dat hij over enige magie beschikte, maar niet genoeg om haar bezweringen te doorbreken. Esmeralda riep haar vogel terug en liet hem de omgeving afzoeken. Hij had een bezwering gebruikt om niet op te vallen, maar die werkte niet bij dieren. De kauw vond hem al snel in een boom, vlak bij haar huis. Esmeralda stond op en zocht wat kleren bij elkaar. Ze was hier niet langer veilig. De beurs met zilverstukken uit het kistje van Camilla nam ze ook mee. Ondertussen dacht ze koortsachtig na. In Moland zou ze tamelijk veilig zijn, maar daar wilde ze niet naartoe. Bovendien was de Draak daar, dus daar zouden de Wilde Draken op afgaan. Ze vroeg zich plots af of de schepen, die de laatste kisten met boeken naar de Warme Landen moesten brengen, al vertrokken waren. Er was een grote kans dat ze nog in de haven lagen. Als ze zich haastte, kon ze nog op tijd zijn om mee te varen. Esmeralda begaf zich naar de volière. Daar deed ze alle deurtjes open en liet alle vogels los. Ze zou de dieren met de spion laten afrekenen. Haar instructies waren simpel. Eerst zijn tong uitpikken, zodat hij niet kon schreeuwen, dan zijn ogen. Terwijl ze haar paard zadelde, hoorde ze een zachte bons. De spion was uit de boom gevallen, hij zou weldra stikken in zijn eigen bloed. Esmeralda glimlachte tevreden, ze had er al lang behoefte aan om zich op iemand af te reageren. Deze spion zou niemand meer iets vertellen. Nu moest ze aan zichzelf denken. Ze stuurde de vogels met een korte boodschap naar het noorden. De hofmeester van Moland zou wel voor hen zorgen. Zelf reed ze naar het zuiden, richting Vrijkust. Ze had een snel paard en was een

ervaren ruiter. In Moland maakten ook de wisselaars gebruik van paarden. Hoewel ze zich in hun wisselgedaante snel konden verplaatsen, konden ze geen bagage meenemen. Sommigen leerden hun paard hen te volgen, maar de meesten gaven er de voorkeur aan hun rijdier in mensengedaante te berijden. Zodoende had Esmeralda al van jongs af aan leren paardrijden. Daar was ze nu dankbaar voor. Ze gebuikte een bezwering om niet op te vallen tijdens haar rit door de stad. De magie maakte haar niet onzichtbaar, maar iedereen die haar zag, zou haar meteen weer vergeten zijn. Zodra ze de stad uit was, zette ze haar paard aan tot galop. Tegen de tijd dat de Partij hun spion, of wat ervan overbleef, had teruggevonden zou ze al in Vrijkust zijn.

Esmeralda reed de hele nacht door en bereikte tegen de ochtend de haven van Vrijkust. Tot haar opluchting lagen de twee schepen er nog. De kisten met boeken waren al aan boord, maar er werden nog balen wol, zakken graan en tonnen drinkwater ingeladen. De kapitein van het eerste schip, de Blauwvin, was een norse man die haar met gefronste wenkbrauwen aankeek. Hij mompelde iets als “vrouwen op een schip brengen ongeluk” en liep gewoon weg. Bij het tweede schip, waar de naam Zeemeeuw op geschilderd stond, had Esmeralda meer geluk. Tot haar verbazing was de kapitein zelf een vrouw, afkomstig van de Archipel. Ze was lang en slank gebouwd, droeg een blauwe katoenen kniebroek, een wit hemd en de typische kapiteinspet. Haar glimlach ontblootte een rij witte tanden in een donkerbruin gezicht. Haar kennis van de taal van de Graafschappen was echter beperkt en ze sprak met een zwaar accent.

“Plaats genoeg, ook voor paard. Minder wol dan anders, dus plaats genoeg.”

Het zilverstuk dat Esmeralda haar voor hield, maakte haar glimlach zo mogelijk nog breder.

Haar paard werd in het ruim ondergebracht en zij kreeg een kleine, maar geriefelijke hut toegewezen. Esmeralda was te moe om op details te letten. Ze merkte alleen op dat de hut een raam had. Daar was ze blij om. Een binnenkajuit zou haar een opgesloten gevoel gegeven hebben. Ze sloot haar ogen, maar kon de slaap niet vatten. Pas toen ze aan de beweging van het schip merkte dat het zich los maakte van de kade, kon ze zich ontspannen en viel ze in slaap.

3. VLUCHT

Het lichaam van de spion werd gevonden door een patrouille van de nachtwacht en naar het dodenhuisje aan de kazerne gebracht. De volgende ochtend werd een soldaat erop uitgestuurd om Camilla te halen. De Magister sliep haar roes uit en was niet wakker te krijgen. De soldaat, die vruchteloos op haar deur stond te kloppen, wist dit natuurlijk niet. Hij haalde zijn schouders op en besloot het op een later tijdstip nog eens te proberen. Hij had niet in de gaten dat hij gevolgd werd. Bever, die verwacht had dat zijn spion die ochtend verslag bij hem zou uitbrengen, was er na enig onderzoek achter gekomen dat hij een goede werkkraft kwijt was. Hij vroeg zich af wat Camilla hiermee te maken had. De spion had gisteren opdracht gekregen om Camilla in de gaten te houden. Het paleis beschikte over een netwerk van geheime gangen van waaruit de meeste vertrekken bespioneerd konden worden via spleten of onopvallende gaten in de muur. De meeste Magiërs schermde hun vertrekken af met een bezwering, maar Camilla had hier de kracht niet meer voor. Toch had zijn spion hem gisterenavond via een boodschapper laten weten dat hij niets kon zien of horen. Het was wellicht die andere vrouw, uit het noorden, die de bezwering had uitgesproken. Het laatste wat hij van zijn spion vernomen had, was dat hij deze vrouw gevolgd was naar haar huis en daar op eenzelfde soort bezwering gestoten was. Nu was hij dood. Hij moest op een afschuwelijke manier aan zijn einde gekomen zijn. De vogels hadden eerst zijn tong uitgepikt, waardoor zijn keel was volgelopen met bloed. Terwijl hij langzaam stikte in zijn eigen bloed, waren de vogels aan zijn ogen begonnen. Het was een duidelijke boodschap. Kijken en spreken. Degene die dit gedaan had, wist dat ze bespioneerd werd. Zou een vrouw tot zo iets in staat zijn? Of had ze hulp gehad? De bezwering die de vertrekken van Camilla afschermdde, hield nog steeds stand. Er zat dus niets anders op dan te wachten.

De zon stond al bijna op haar hoogste punt toen Camilla eindelijk haar vertrekken verliet. Ze was van plan iets te eten te halen, toen een soldaat haar tegemoet liep terwijl ze het plein overstak. De jongeman had blijkbaar de hele ochtend op wacht gestaan en bracht haar onmiddellijk naar het dodenhuisje.

“We hebben een officiële verklaring nodig,” legde hij uit. “Volgens mij was het gewoon een ongeluk. Een dief die vogels aan het schrikken bracht, of hun eieren wou stelen.”

Camilla staarde naar het lijk. Een kind kon zien dat hier magie gebruikt was. Eieren stelen! Ze had nog nooit meegemaakt dat iemand was dood gepikt vanwege het stelen van eieren. Waar kwam deze idioot vandaan? Hardop vroeg ze:

“Waar is hij gevonden?”

“In de Smaragdwijk, vlak bij het huis van die Magister uit Moland.”

Camilla voelde zich plots duizelig. Ze had een borrel nodig, een stevige. Was dit het werk van Esmeralda? Ze draaide zich abrupt om en liep naar buiten. De soldaat volgde haar op de voet.

“Rapporteer ik het als een ongeval,” drong hij aan.

Camilla knikte en wuifde hem weg.

“Ja, doe dat.” Ze wilde dat hij wegging. Met grote passen liep ze terug naar haar vertrekken en stevende recht op het tafeltje in de hoek af.

“Geen prettig zicht nietwaar?”

Camilla draaide zich met een ruk om. Bever zat achter haar bureau, in háár stoel. Zijn blinkend gepoetste laarzen liet hij nonchalant op het eiken bureaublad rusten. Hij keek haar doordringend aan. Zodra Camilla de deuren van haar vertrekken geopend had, was de bezwering opgeheven. Bever had zich toegang verschaft om op haar te wachten. Lang had dat niet geduurd. De vrouw was duidelijk van haar stuk door wat ze gezien had.

“Waar is Esmeralda?”

Camilla haalde haar schouders op. “Terug naar Moland, zou ik denken.” Bever kneep zijn ogen tot spleetjes.

“Heeft ze dat gezegd, dat ze zou teruggaan?”

Camilla nam een slok van de brandewijn die ze had uitgeschonken. Het maakte haar hoofd helder. Ze moest snel nadenken.

“Esmeralda was hier gisteren om verslag uit te brengen van haar onderhoud met de koning.” De rol van Hoofd van de Raad, die ze zolang gespeeld had, ging haar gemakkelijk af.

“De Gravin van Moland is niet geneigd om het verbod op magie op te volgen. Esmeralda doet alsof ze aan onze kant staat, maar zelf blijft ze magie gebruiken. Moland is de enige plaats waar ze veilig is.”

Bever snoof. “Niemand heeft haar de stad zien verlaten.”

Camilla lachte. “Natuurlijk niet. Tenzij jouw spionnen over magie beschikken. Esmeralda is de sterkste van ons allemaal, wat magie betreft.”

Bever keek haar strak aan. “Dat is pech voor jou, Camilla. Wij hebben een zondebok nodig. Als we Esmeralda niet kunnen vinden, zullen we jou de schuld moeten geven. Jij bent waarschijnlijk op zijn minst medeplichtig.”

“Neel!” Camilla voelde een paniekaanval opkomen en nam nog een slok. Ze moest tijd zien te winnen. Ze moest de Partij er op een of andere manier van zien te overtuigen dat ze haar nodig hadden.

“Ik kan jullie helpen om haar vinden! Je hebt iemand nodig die haar bezweringen kan doorzien!”

“Werkelijk?” Bever grijnsde. “Zoals je de bezwering doorzien hebt die ze gisteravond over jouw vertrekken uitgesproken had en die jij domweg teniet gedaan hebt door de deuren te openen. Je hebt mij niet eens zien zitten toen je binnen kwam, en ik gebruik geen magie.” Bever stond op. “Jij blijft voorlopig hier. Ik laat je in de gaten houden.”

Met die woorden vertrok hij en liet Camilla alleen achter.

De Magister staaarde in haar lege glas. Ze overwoog het bij te vullen, maar zag daar toch vanaf. In plaats daarvan greep ze de twee zilverstukken die Esmeralda had achtergelaten. Ze vroeg zich af in hoeverre Bever bluffte. Natuurlijk had Esmeralda een verhullingsbezwering uitgesproken gisteravond. Daardoor had ze ongestoord kunnen uitslapen. Ze was stom geweest dat ze daar vanochtend niet aan gedacht had. Met een klein beetje moeite had ze die bezwering in stand kunnen houden, in plaats van zonder nadenken de deuren open te gooien. Maar ze dacht niet dat Bever al zo snel iemand kon gevonden hebben om haar in de gaten te houden. Na wat er met de vorige spion gebeurd was, zou er niemand staan springen om een Magiër te bespioneren. Dat gaf haar een beetje tijd, maar niet veel. Hoe was het zo ver kunnen komen? Ooit was ze de machtigste vrouw van

de Verenigde Graafschappen geweest, het hoofd van de Raad der Magiërs. Nu moest ze vluchten voor haar leven. Want die andere bedreiging was geen bluf. De Partij zou niet aarzelen om haar de schuld in de schoenen te schuiven, als ze Esmeralda niet konden vinden. Camilla huiverde. De Partij zou deze kans aangrijpen om het volk te tonen hoe slecht magie kon zijn. Ze zouden een voorbeeld willen stellen. De kans dat ze Esmeralda vonden was bijzonder klein. De vrouw was niet alleen een buitengewoon Magiër, maar ook een uitstekend ruiter. Camilla stond op. Lang geleden had ze voor dit soort situaties een noodplan bedacht. In de tijd dat ze nog over al haar magische krachten beschikte, had ze een mantel, voorzien van de nodige bezweringen, opgeborgen in een notenhouten kist. De kist was op haar beurt voorzien van een bezwering waardoor de inhoud niet aan kracht kon verliezen. De kist stond gewoon tussen de andere kledingkasten in haar kamer. Ze liep erheen en liet haar blik over de keurig opgestapelde identieke kisten glijden die bijna een volledige muur van het vertrek in beslag namen. De meeste waren in jaren niet opengemaakt. De kleren die ze regelmatig droeg lagen in de kisten aan het voeteinde van haar bed. Deze kisten bevatten gewaden voor uitzonderlijke gelegenheden, zoals grote feesten, of extra warme kledij voor extreem koude winters. Ze staarde naar de muur van kisten en probeerde zich te herinneren in welke ervan ze haar noodplan had opgeborgen. Het verontrustte haar dat ze de bezwering nauwelijks kon waarnemen. Was die in kracht afgenomen of waren haar vermogens zo verzwakt? Eventjes raakte ze in paniek, ze liet haar hand over het gladde hout glijden om de bezwering beter te kunnen waarnemen. Een zucht van opluchting ontsnapte haar zodra ze de geruststellende tinteling van de magie voelde bij het aanraken van het betoverde hout. Ze plaatste de bewuste kist op haar bureau, maar maakte hem nog niet open. Ze zou eerst alle andere voorbereidingen treffen. Ze vulde een veldfles met de inhoud van de laatste karaf wijn, en een heupflacon met de resterende brandewijn. De zilverstukken stak ze in de zak van haar rok. Toen pas haalde ze de mantel tevoorschijn. De bezwering was intact. Iedereen die deze mantel zag, zou hem meteen weer vergeten zijn. Gelukkig had ze eraan gedacht om voor zichzelf een uitzondering te maken. Op een Magiër zou de bezwering hoe dan ook weinig effect hebben, maar haar krachten waren zo sterk afgenomen dat

ze die titel nog nauwelijks waard was. In dat opzicht had Bever gelijk gehad. Maar ze had nog een andere troef. Er liep een geheime gang vanuit haar vertrekken tot ver buiten het paleis. Ze stak de lamp op haar bureau aan en liep er zelfgenoegzaam mee naar het paneel in de lambrisering dat toegang gaf tot het gangenstelsel. Het paneel schoof soepel open. Ze was hier in jaren niet geweest en er lag een dikke laag stof in de gang. Plots verstijfde ze. Er waren voetstappen zichtbaar in het stof, voetstappen die niet van haar afkomstig waren! Camilla hield de lamp omhoog om een groter deel van de gang te verlichten. Meerdere voetstappen waren zichtbaar, in beide richtingen. Hadden de spionnen van de Partij hier gebruik van gemaakt? Haar hart bonsde in haar keel. Zou ze straks recht in de armen van de volgende spion lopen? Voorzichtig liep ze de gang in. Ze probeerde haar kleine voeten zo veel mogelijk in de bestaande sporen te plaatsen. Een eind verder was er rechts een trap naar beneden. Het spoor van voetstappen liep rechtdoor. Camilla haalde diep adem en liet de lamp op de treden schijnen. Er lag een effen laag stof op. Hier was niemand geweest. De spionnen gebruikten blijkbaar een andere uitgang dan zij in gedachten had. Op haar tenen sloop Camilla de trap af, ze probeerde zo dicht mogelijk bij de muur te stappen in de ijdele hoop dat haar sporen in het stof dan minder zouden opvallen. Beneden aan de trap was er een lange gang. Die gang liep helemaal onder het paleis door en kwam uit in de kelder van een herberg, die in een straat achter het paleis gelegen was. De herberg was gesloten, want de herbergier en zijn vrouw waren in het begin van de lente met Diederik naar het noorden vertrokken. In de keuken hing nog een sliert gedroogde worsten aan een haak. Die stopte Camilla in de zak van haar mantel. Voorzichtig keek ze door het raam, de binnenkoer lag er verlaten bij. Snel stak Camilla de binnenkoer over, opende het hek op een kier en glipte er doorheen. De straat was verlaten. Nu moest ze vertrouwen op de dekking van de mantel en zich zo snel mogelijk naar de Noorderpoort begeven. Eenmaal buiten de stad, zou ze langs de Verloren Bossen naar een plaats gaan waar ze vroeger als kind soms met haar ouders kwam. Het was een huis aan een meer, rustig gelegen midden in de bossen. Als ze geluk had stond het huis leeg en kon ze daar enige tijd onderduiken.

4. DE ZEEMEEUW

De Wilde Draken lagen op het warme zand, met hun vleugels open gespreid. Hun schubben kleurden groen terwijl ze zich voedden met het zonlicht. Een zee van smaragdgroen, glinsterend als juwelen, strekte zich uit zo ver het oog reikte. Maar er was niemand om dit uitzonderlijk uitzicht te bewonderen.

De Afgevaardigde dacht na. Hij had geleerd om in woorden te denken. Wilde Draken dachten niet in woorden, dat deden de mensen. Wilde Draken dachten in beelden, geluiden, kleuren en geuren, en in emoties. Maar de Afgevaardigde had het geleerd door de geesten van mensen binnen te dringen en hun gedachten te lezen. Hij had veel geleerd. Bijvoorbeeld dat elke mens een naam had. Dus had hij voor zichzelf een naam bedacht. Afgevaardigde leek hem een geschikte naam, dat was tenslotte wie hij was, de Afgevaardigde van de Wilde Draken. Het plan was, dat hij naar het noorden zou vliegen om de Overgeblevene te overhalen zich bij hen te voegen. Daarom had hij geleerd om in woorden te denken. Maar van de laatste mens had hij iets verontrustend vernomen. Niet alle mensen gebruikten dezelfde woorden om hetzelfde aan te duiden. Ze noemden dat taal. In het noorden spraken ze blijkbaar een andere taal dan hier in het zuiden. Hij moest dus iemand zien te vinden die de juiste taal sprak en daartoe moest hij dit Lege Continent verlaten en naar het noorden vliegen.

Esmeralda kon niet slapen. Ze was aan dek gekomen om naar de sterren te kijken. Het was een heldere nacht. Iets had haar aandacht getrokken, maar ze kon het niet thuisbrengen. Een tinteling in de lucht, zoals wanneer iemand in haar omgeving magie gebruikte. Maar het kwam niet van op de Zeemeeuw. Ze staarde over het water naar de Blauwvin, die een eind verderop dezelfde koers volgde. Nee, daar kwam het ook niet vandaan. Ze keek om zich heen. Het leek van boven te komen. Een schaduw

verduisterde de sterren. Plots beseft Esmeralda waar ze naar keek. Een Draak! Even sloeg de schrik haar om het hart. Zou die haar tot hier gevolgd zijn? Onmiddellijk verwierp ze die gedachte. Nee, dat was onmogelijk. Deze Draak voelde anders, sluw, ouder. Op de Blauwvin was beroering ontstaan. Ze zag meerdere figuurtjes op het dek verschijnen en naar boven wijzen. Ze hadden de Draak ook opgemerkt, die nu boven het schip cirkelde. Achter zich hoorde ze het geluid van rennende blote voeten over houten planken. De Draak was nu duidelijk zichtbaar en het nieuws verspreidde zich snel. Giuliana, de kapitein van de Zeemeeuw, kwam naast haar aan de reling staan. Samen sloegen ze de Blauwvin gade. Plots dook de Draak bijna loodrecht naar beneden, greep met zijn enorme klauwen een figuurtje vast en verdween ermee in de nacht.

Er ontstond beroering op de Blauwvin. De twee vrouwen aan de reling van de Zeemeeuw hoorden geschreeuw, doch waren te ver weg om de woorden te kunnen verstaan. Ze bleven gespannen toekijken.

“Dat was kapitein,” Giuliana klonk bijna geamuseerd.

Esmeralda had in het donker, vanaf deze afstand, niemand kunnen herkennen.

“Weet je dat zeker?”

De vrouw naast haar knikte en wees. Op het andere schip werd een rode vlag gehesen.

“Rode vlag, probleem met kapitein. Kom mee.”

Esmeralda verbaasde zich over de koelbloedigheid van de vrouw. Ze had al wel begrepen dat beide kapiteins niet de beste vrienden waren, maar toch. Zelf stond ze nog te trillen op haar benen na dit onverwachte schouwspel. Ze wilde zich echter niet laten kennen en volgde de kapitein naar haar kajuit. Daar wachtte haar een tweede verrassing. Op een stok, die als een schommel aan het plafond hing, zat de mooiste vogel die Esmeralda ooit aanschouwd had. Het dier had een witte kop en een zwarte, kromme snavel, maar was voor de rest prachtig hemelsblauw. Onwillekeurig tastte Esmeralda naar de geest van het dier. Ze schrok toen ze plots haar eigen gezicht door de ogen van de vogel zag.

“Dit Romeo.”

“Ro-me-oo,” herhaalde de vogel.